

Arrest

nr. 50 442 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 3 mei 2006 in België toe en dienden op 4 mei 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 22 mei 2006 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 september 2006 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Verzoekers dienden op 5 oktober 2006 een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State tegen voormelde

beslissingen van de Commissaris-generaal, dat op 22 januari 2010 bij arrest nr. 199 811 verworpen werd.

1.4. Op 30 mei 2007 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 7 april 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk en werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 21 april 2008 dienden verzoekers een aanvraag in tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste bij schrijven van 17 juni 2008 en van 14 juli 2008 geen gunstig gevolg te geven aan het in punt 1.6. omschreven verzoek.

1.8. Op 22 oktober 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 2 februari 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nummer 28 600 van 11 juni 2009 vernietigde de Raad voormelde beslissing van 2 februari 2009 van de gemachtigde van de minister.

1.10. Op 1 juli 2010 stelde de ambtenaar-geneesheer op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken een nieuw advies op aangaande de in punt 1.8. bedoelde aanvraag.

1.11. Op 5 juli 2010 trof de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.8. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing werd verzoekers betekend op 12 augustus 2010.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het aangehaalde medische probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De ambtenaar-geneesheer concludeert in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Hoewel de attesterende geneesheer in het medisch attest d.d. 09.10.2008 stelde dat een optimalisatie van de therapie noodzakelijk was en dat intensieve behandeling noodzakelijk was, hebben wij sindsdien geen aanvullende informatie ontvangen over een eventuele op puntstelling en wat hiervan het resultaat was of omtrent een eventuele noodzaak tot verdere behandeling (en om welke behandeling het zou gaan). De ambtenaar-geneesheer stelt dan ook dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele ernstige of levensbedreigende aandoening met actuele noodzaak tot behandeling blijkt. Tevens stelt de ambtenaar-geneesheer dat betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens noch blijkt dat betrokkene gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. In verband met een noodzakelijke optimalisatie van de therapie stelde de behandelende geneesheer in het attest d.d. 09.10.2008 dat betrokkene zich op dat ogenblik onmogelijk kon verplaatsen en niet kon reizen voor een termijn van meer dan 3 maanden. De ambtenaar-geneesheer stelt echter dat deze termijn reeds ruimschoots is verstreken en door betrokkene geen actuele medische informatie ter beschikking werd gesteld waaruit een actuele medische contra-indicatie tot reizen zou blijken. Daarenboven blijkt uit de beschikbare medische gegevens geen noodzaak tot mantelzorg.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in een actualisatie op het verzoekschrift d.d. 05.12.2009 ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkenen kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden”.

1.12. Onder de vorm van bijlagen 13 worden de in punt 1.11. getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoekers op 12 augustus 2010.

Zij vormen de tweede en de derde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“de betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig art.6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea1,2 van de Wet van 15 december 1980)”

2. Over de rechtspleging.

Waar verzoekers vragen om de kosten als naar recht te bepalen, wijst de Raad er op dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Op dit verzoek kan derhalve niet worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 29ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Het gebleken is dat de verzoekende partij niet eens werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en dat het natuurlijk absoluut onmogelijk is een adequate diagnose te stellen, zonder persoonlijk onderzoek van de zieke (cf. RvS 26 november 1999, nr. 83.666. APM APM 1999, 186);

Dat de overheid een zorgvuldigheidsplicht heeft en deze plicht in casu werd geschonden;

Dat de Dienst, bij ontvangst van hetgeen genoemd wordt “de actualisering op het verzoekschrift” er niet eens van op de hoogte was dat de beslissing van 2/2/2009 werd vernietigd door Uw Raad;

Dat, indien er op dat ogenblik iets ontbrak in het dossier of indien de geneesheer vaststelde dat een recenter medisch attest noodzakelijk was, minstens een verzoek had kunnen gericht worden aan de verzoekende partij met de vraag zijn dossier te willen aanvullen, alvorens tot het nemen van een beslissing over te gaan;

Dat in de beslissing zelf duidelijk erkend wordt dat in het geneeskundig attest dat de verzoekende partij bij zijn aanvraag had gevoegd, in alle duidelijkheid vermeld stond dat een optimalisatie van de therapie en een intensieve behandeling noodzakelijk waren;

Dat, indien deze gegevens worden betwist, minstens diende besloten te worden tot een persoonlijk onderzoek van de verzoekende partij of dat anders aan de verzoekende partij kon gevraagd worden het dossier te actualiseren, met een eenvoudige briefje;

Dat het natuurlijk objectief gezien, niet mogelijk is te besluiten “dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele ernstige of levensbedreigende aandoening met actuele noodzaak tot behandeling blijkt. Tevens stelt de ambtenaar-geneesheer dat betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens noch blijkt dat de betrokkene gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen”, zonder over te gaan tot een liefst zorgvuldig onderzoek van de betrokkene;

Dat het nog minder logisch is te besluiten dat “In verband met een noodzakelijke optimalisatie van de therapie stelde de behandelende geneesheer in het attest d.d. 09.10.2008 dat betrokkene zich op dat ogenblik onmogelijk kon verplaatsen en niet kon reizen voor een termijn van meer dan 3 maanden. De ambtenaar-geneesheer stelt echter dat deze termijn reeds ruimschoots is verstreken en door betrokkene geen actuele medische informatie ter beschikking werd gesteld waaruit een actuele medische contra-indicatie tot reizen zou blijken”, daar elk logisch denkend mens ertoe moet besluiten, dat een termijn van meer dan drie maanden, in principe blijft voortduren en, indien er daaromtrent twijfels zouden bestaan, ofwel een persoon onderzoek van de zieke, ofwel minstens een verzoek tot actualisatie van het medisch dossier zich opdrong;

Dat de verzoekende partij bij ontvangst van de beslissing zich gewend heeft tot de behandelende geneesheer en deze onmiddellijk een volledig medisch dossier samenstelde, waaruit de ernstige ziekte nogmaals zonder de minste twijfel blijkt, zodat de bestreden beslissing art. 3 E.V.R.M. schendt;

Dat de verzoekende partij dit stuk voegt bij het dossier:

Dat de motivering van de beslissing niet afdoende is, nu zij niet is gestoeld op een verslag waarbij de betrokkene ernstig werd onderzocht;

Dat tenslotte niet werd onderzocht of de verzoekende partij, die een medicamenteuze behandeling moet ondergaan en die in Armenië geen kinderen meer heeft -ze wonen in België-, wel toegang heeft tot de geneeskundige zorgen in Armenië;

Dat het algemeen geweten is dat sommige medicamenten niet verkrijgbaar zijn in Armenië en anderen gewoon onbetaalbaar;

Dat deze elementen evenwel niet eens aan enig onderzoek werden onderworpen;

En doordat,

aan de beide verzoekende partijen een bevel wordt betekend om het land te verlaten gesteund op het bepaalde in art. 7 van de Vreemdelingenwet,

terwijl,

het regularisatieverzoek dat de eerste verzoekende partij heeft geformuleerd overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet, aan geen rustig onderzoek werd onderworpen en bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten in die omstandigheden, de motiveringswet schendt, maar vooral art. 3 E.V.R.M. dat verbiedt dat een ernstig zieke persoon, het land wordt uitgezet;”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 7, eerste lid en van artikel 29ter van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekers nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepalingen schenden. De Raad stelt bovendien vast dat de Vreemdelingenwet geen artikel 29ter bevat.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.6. Bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 22 oktober 2008, die zich in het administratief dossier bevindt, voegden verzoekers een standaard medisch getuigschrift toe. In dit medisch attest dat dateert van 9 oktober 2008 wordt o.a. gesteld dat eerste verzoeker sinds 2000 lijdt aan een chronische kwaal die niet verbeterbaar en niet geneesbaar is. Het medisch attest stelt dat de levensverwachtingen van verzoeker goed zijn en dat er een medische behandeling bezig is. Op de vraag of de aandoening de patiënt verhindert zich te verplaatsen, antwoordde de behandelende arts “ja” en voegde hieraan toe: “*optimalisatie van therapie noodzakelijk*”. De behandelende arts kruiste in het medisch attest aan dat verzoeker voor een periode van meer dan drie maanden niet kan reizen en antwoordt op de vraag “*Medisch advies m.b.t. de terugkeer naar het land van herkomst*”, het volgende: “*Intensieve behandeling van hypertensie en COPD is noodzakelijk*.”

3.7. De eerste bestreden beslissing concludeert hieromtrent als volgt: “*Het aangehaalde medische probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. De ambtenaar-geneesheer concludeert in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.*”

3.8. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst bevindt zich in het administratief dossier. In haar advies verwijst de ambtenaar-geneesheer naar het door verzoekers neergelegde medisch getuigschrift van 9 oktober 2008. Zij merkt op “*dat intussen 1 jaar en 8 maanden verstreken zijn en dat wij nog steeds geen aanvullende informatie ontvingen over een eventuele oppuntstelling en wat hiervan het resultaat was of omtrent een eventuele noodzaak tot verdere behandeling (en om welke behandeling het dan zou gaan)*” en stelt: “*De betrokkene kan reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch*

dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. In verband met een noodzakelijke optimalisatie van therapie stelde dr. (K.) wel op het betreffen-de attest van 09.10.2008 dat betrokkene zich op dat ogenblik niet kon verplaatsen en niet kon reizen voor een termijn van > 3 maanden, deze minimum termijn is intussen ruimschoots verstreken, door betrokkene werd ook geen aanvullende medische informatie ter beschikking gesteld waaruit een actuele medische contra-indicatie tot reizen zou blijken. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen noodzaak tot mantelzorg.” Als finale conclusie wordt het volgende gesteld: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”

3.9. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift in essentie dat verzoeker niet eens werd onderzocht en dat het *“absoluut onmogelijk is een adequate diagnose te stellen, zonder persoonlijk onderzoek van de zieke.”* Verzoekers verwijten de verwerende partij dat zij hen nooit om enige aanvulling/actualisering van hun medisch dossier heeft verzocht.

3.10. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of het aan de verwerende partij toekomt om, indien zij een beslissing neemt aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, zelf de actuele medische toestand van de aanvrager dient na te gaan indien de beslissing getroffen wordt bijna één jaar en negen maanden na de opmaak van het door de aanvragers ingediende medisch attest.

3.11. De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt: *“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit artikel 9ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische reden toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt bij de aanvrager zelf. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische reden ook toekomt om zelf de verwerende partij op de hoogte te houden van een evolutie van zijn ziekte of pathologie. Men kan van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet verwachten dat deze voor het nemen van de bestreden beslissing telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen om na te gaan of zijn medische toestand ondertussen geëvolueerd is en om de actuele toestand van de aanvrager in kaart te brengen. Dit klemmt des te meer aangezien verzoekers blijkens het administratief dossier op 5 december 2009 een *“actualisering van hun regularisatieverzoek”* hebben ingediend doch nagelaten hebben een medisch attest bij te voegen met een beschrijving van de actuele medische toestand van verzoeker.

3.12. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat indien de verwerende partij de gegevens in het geneeskundig attest betwist, dan minstens dient besloten te worden tot een persoonlijk onderzoek van de verzoekende partij of dat anders aan de verzoekende partij kon gevraagd worden het dossier te actualiseren. De Raad merkt op dat de verwerende partij blijkens de eerste bestreden beslissing de gegevens in het geneeskundig attest van 9 oktober 2008 niet betwist. Derhalve was zij niet verplicht dit nog eens bijkomend via een diagnose vast te stellen. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting voorziet voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling in kwestie te onderzoeken.

3.13. Waar verzoekers stellen dat zij zich bij ontvangst van de eerste bestreden beslissing gewend hebben tot de behandelende geneesheer en deze onmiddellijk een volledig medisch dossier samenstelde en hierbij verwijzen naar stuk 5 bij het verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na de eerste bestreden beslissing en dat het de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. De bestreden beslissing die getroffen werd op grond van een medisch attest van 9 oktober 2008, verstrekt door verzoekers, dat gewag maakt van *“hypertensie en COPD”* kan niet verweten worden artikel 3 EVRM te schenden op grond van een medisch attest dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dateert van na de bestreden beslissing en waarvan de Raad bijkomend vaststelt dat het geen diagnose bevat, geen melding van een actuele behandeling en enkel aanstipt dat *“verder onderzoek bij uroloog i.v.m. prostaat CA”* noodzakelijk is. Te dezen wijst de Raad er nog op dat het verzoekers vrijstaat om een

verlenging van de termijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien ze van oordeel zijn dat dit medisch attest aantoonde dat de uitvoering ervan een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

3.14. Met hun betoog *“Dat in de beslissing zelf duidelijk erkend wordt dat in het geneeskundig attest dat de verzoekende partij bij zijn aanvraag had gevoegd, in alle duidelijkheid vermeld stond dat een optimalisatie van de therapie en een intensieve behandeling noodzakelijk waren;”* gaan verzoekers eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing hieromtrent stelt: *“Hoewel de attesterende geneesheer in het medisch attest d.d. 09.10.2008 stelde dat een optimalisatie van de therapie noodzakelijk was en dat intensieve behandeling noodzakelijk was, hebben wij sindsdien geen aanvullende informatie ontvangen over een eventuele op puntstelling en wat hiervan het resultaat was of omtrent een eventuele noodzaak tot verdere behandeling (en om welke behandeling het zou gaan). De ambtenaar-geneesheer stelt dan ook dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele ernstige of levensbedreigende aandoening met actuele noodzaak tot behandeling blijkt. Tevens stelt de ambtenaar-geneesheer dat betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens noch blijkt dat betrokkene gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. In verband met een noodzakelijke optimalisatie van de therapie stelde de behandelende geneesheer in het attest d.d. 09.10.2008 dat betrokkene zich op dat ogenblik onmogelijk kon verplaatsen en niet kon reizen voor een termijn van meer dan 3 maanden. De ambtenaar-geneesheer stelt echter dat deze termijn reeds ruimschoots is verstreken en door betrokkene geen actuele medische informatie ter beschikking werd gesteld waaruit een actuele medische contra-indicatie tot reizen zou blijken.”*

3.15. Met hun betoog dat *“(…) elk logisch denkend mens ertoe moet besluiten, dat een termijn van meer dan drie maanden, in principe blijft voortduren en, indien er daaromtrent twijfels zouden bestaan, ofwel een persoon onderzoek van de ziekte, ofwel minstens een verzoek tot actualisatie van het medisch dossier zich opdrong”*, dient de Raad op te merken dat men in een medische problematiek niet dienstig zijn toevlucht kan nemen tot het poneren van stellingen die ingegeven zijn door “logica”.

3.16. Met hun betoog *“Dat de Dienst, bij ontvangst van hetgeen genoemd wordt ‘de actualisering op het verzoekschrift’ er niet eens van op de hoogte was dat de beslissing van 2/2/2009 werd vernietigd door Uw Raad”* slaan verzoekers er geenszins in de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft blijkens het verzoekschrift van verzoekers op 9 juni 2010 een schrijven verstuurd waarin hij wees op de in punt 1.9. bedoelde beslissing van 2 februari 2009. Het in punt 1.9. bedoelde arrest van de Raad dateert van 11 juni 2009 en de gemachtigde van de staatssecretaris kon er derhalve niet van op de hoogte zijn op het ogenblik dat hij het voormeld schrijven van 9 juni 2010 verstuurde. De door verzoekers op 5 december 2009 ingediende *“actualisering van hun regularisatieverzoek”* die zij blijkens hun verzoekschrift (p. 1) ingediend hebben *“binnen het kader van de regularisatiecampagne”* bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kruisten verzoekers aan dat zij zich bevonden in het geval van *“9 ter medische motieven en geen beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.”* De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van deze *“actualisering”* geen enkel medisch attest overmaakten met een beschrijving van de actuele medische toestand van verzoeker en er zich toe beperkten de bijlagen 26, kopies van hun paspoorten, de samenstelling van het gezin en attesten Nederlands voor anderstaligen over te maken. In dit verband verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.11.

3.17. Waar verzoekers in hun verzoekschrift ten slotte opwerpen dat *“niet werd onderzocht of de verzoekende partij, die een medicamenteuze behandeling moet ondergaan en die in Armenië geen kinderen meer heeft -ze wonen in België-, wel toegang heeft tot de geneeskundige zorgen in Armenië; Dat het algemeen geweten is dat sommige medicamenten niet verkrijgbaar zijn in Armenië en anderen gewoon onbetaalbaar; Dat deze elementen evenwel niet eens aan enig onderzoek werden onderworpen”*, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer ertoe strekt te stellen dat *“uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”* De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij de toegankelijkheid van geneeskundige zorgen en medicatie in Armenië voor een niet actuele aandoening dient na te gaan, minstens tonen verzoekers dit niet aan. Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA